

Arrest

nr. 108 647 van 28 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, alsook van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering van 3 januari 2013, beiden aan verzoeker betekend op 3 januari 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 november 2010 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 23 januari 2012 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 15 mei 2012, bij arrest nr. 81 366 weigerde de Raad aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. et beroep werd bijgevolg verworpen.

Op 31 mei 2012 kreeg verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies). Tegen die beslissing diende hij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 14 augustus 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 7 december 2012, bij arrest nr. 93 086, verwierp de Raad het beroep van verzoeker tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 13 december 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie - met name dat verzoeker sinds oktober 2010 in België verblijft, dat hij Nederlandse taallessen heeft gevolgd en hiervan een attest voorlegt, dat hij een leefloon ontvangt, dat hij een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd en een attest van inburgering voorlegt - behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Deze elementen kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 03.11.2010, werd afgesloten op 23.05.2012 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk 1 jaar en 6 maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). De procedure voor de Raad van State werd afgesloten op 16.07.2012.

Verzoeker haalt aan dat hij niet terug kan naar Pakistan gelet op zijn homoseksuele geaardheid en dat hij een relatie in België zou hebben met een man die als vluchteling erkend zou zijn op basis van zijn geaardheid. Betrokkene beperkt zich echter tot loutere beweringen en toont niet aan dat hij een relatie zou hebben met een man, noch dat deze persoon vluchteling zou erkend zijn op basis van zijn geaardheid, noch dat verzoeker hierdoor niet tijdelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst. Zonder de noodzakelijke persoonlijke bewijzen, kunnen deze elementen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Deze elementen aangaande de geaardheid van betrokkene en zijn vrees om terug te keren naar het land van herkomst, hadden bovendien in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 ingeroepen moeten worden, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure (betrokkene beweert reeds anderhalf jaar een relatie te hebben met een man, dus ook tijdens de duur van zijn asielprocedure). Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Betrokkene toont immers niet aan dat hij werkelijk een duurzame relatie heeft met een andere man en dat zij samenwonen.

De advocaat van betrokkene meent tenslotte dat de aanvraag op gelijke voet staat met de wet van 22.12.1999. Deze wet was echter een enige en unieke operatie. De criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980."

Op 3 januari 2013 werd het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, C. V. A., Attaché(1) (2) wordt aan de persoon die verklaart zich M. K. H. te noemen, geboren te L. op [...], en welke verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

X Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

Reden van de beslissing:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 05.06.2012

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij een homoseksuele relatie zou hebben met de heer Z., N., eveneens van Pakistaanse nationaliteit, die momenteel een recht op verblijf heeft in het Rijk.

Tot op heden werd echter geen wettelijke samenwoning geregistreerd of aangifte gedaan van een voorgenomen huwelijk. Noch deze feitelijke relatie, noch de eventuele intentie van betrokkene tot wettelijk samenwonen of huwen geeft hem echter automatisch recht op verblijf in het Rijk. Betrokkene diende dan ook gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 05.06.2012 werd betekend.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden : Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend op 03.11.2010. Deze aanvraag werd definitief verworpen door de RVV op 15.05.2012. Betrokkene heeft een bijlage 13qq betekend gekregen met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten op 05.06.2012.

Betrokkene werd door de gemeente Gent geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 14.08.2012. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 13.12.2012.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf, het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in het bezit is van geldige reisdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

X In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 05.06.2012. Er werd niet voldaan aan de terugkeerverplichting."

Op 28 januari 2013 diende verzoeker een verzoek tot voorlopige invrijheidstelling in bij de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk.

Op 5 februari 2013 bevestigde de raadkamer bij beschikking de vrijheidsberovende maatregel waartegen verzoeker hoger beroep instelde bij de kamer van inbeschuldigingstelling.

Op 19 februari 2013 bij beschikking nr. 2013/35/12 bevestigde de kamer van inbeschuldigingstelling de beschikking van de raadkamer.

2. Ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat het enig middel dat verzoeker ontplooit volledig gericht is tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Er worden geen middelen aangevoerd tegen het bestreden bevel. Dienaangaande wordt door verzoeker enkel gesteld *"aangezien de onontvankelijkheidsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken tegen alle redelijkheid ingaat en een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM, is tevens het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering – bijlage 13 septies – eveneens behept met dezelfde onredelijkheid en onwettigheid"*. Zulks kan echter niet gezien worden als een middel. Bijgevolg is het beroep in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM). Verzoeker voert ook een schending van het redelijkheidsbeginsel aan.

Verzoeker licht zijn enig middel toe als volgt:

"De verwerende partij begaat in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekende partij mede te delen dat zijn aanvraag tot verblijf niet ontvankelijk verklaard wordt.

Aan iedere administratieve rechtshandeling moeten draagkrachtige motieven ten grondslag liggen.

Een bestuurshandeling is aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

De gezinsrealiteit - relatie met een erkend vluchteling - en de integratie van de verzoekende partij wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken onterecht niet als buitengewone omstandigheden beschouwd.

De Dienst Vreemdelingenzaken argumenteert dat integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaakt en dat de verzoekende partij zijn aanvraag via de Belgische vertegenwoordiging in Pakistan dient in te dienen. Integratie en duurzame lokale banden zouden enkel betrekking hebben op de gegrondheid van een aanvraag.

Het mag duidelijk zijn dat deze motivering niet materieel draagkrachtig kan zijn en tevens onredelijk is om de bestreden beslissing van onontvankelijkheid te dragen.

De gezinsrealiteit - relatie met een erkend vluchteling - en de integratie zouden, overeenkomstig de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, geen grond voor ontvankelijkheid kunnen zijn.

Evident, is dit onjuist.

Dergelijke redenering is zodanig algemeen dat dit impliceert dat geen enkele vreemdeling op basis van zijn gezinsrealiteit en integratie een verblijfsmachtiging via zijn verblijfplaats in België kan aanvragen.

A) Uiteraard kunnen redenen van duurzame lokale verankering wegens het hebben van een relatie met een erkend vluchteling en verregaande integratie buitengewone omstandigheden uitmaken. Het is niet omdat de Dienst Vreemdelingenzaken een appreciatiebevoegdheid heeft en er geen referentiebasis is, dat de Dienst Vreemdelingenzaken met een algemene uitspraak zijn eigen appreciatiemarge met betrekking tot het criterium 'buitengewone omstandigheden' mag ondergraven en stellen dat duurzame lokale verankering en integratie niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België ingediend wordt. Als integratie nooit een grond is tot ontvankelijkheid, wordt iedere aanvraag met verwijzing naar de integratie (werk, centrum van belangen,...) als buitengewone omstandigheid steeds afgewezen. Uiteraard is dit niet wat de wetgever heeft gewild. Dergelijk algemeen standpunt gaat immers in tegen de wettelijk voorziene appreciatiebevoegdheid van de Staatssecretaris.

B) Nooit heeft de wetgever uitgesloten dat redenen van integratie onmogelijk een grond tot ontvankelijkheid kunnen zijn. Het is duidelijk dat het verblijf en integratie van de verzoekende partij in België echte manifeste buitengewone omstandigheden zijn.

C) Het weze dan ook opgemerkt dat de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden mag overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd mag sanctioneren.

Er wordt aangehaald dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat hij een relatie heeft met een man, noch dat deze persoon omwille van zijn geaardheid erkend werd als vluchteling. In de aanvraag tot machtiging tot verblijf werd de naam van de partner van de verzoekende partij vermeld, namelijk de heer Z. N. Dat deze persoon erkend is als vluchteling kan door de Dienst Vreemdelingenzaken op eenvoudige wijze nagekeken worden. De heer Z. N. is immers ingeschreven in het vreemdelingenregister met een duidelijke vermelding van 'vluchteling' (stuk 4). Het is onzorgvuldig van de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij hebben nagelaten dit te verifiëren.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er op een onredelijke wijze rekening werd gehouden met de omstandigheden eigen aan de verblijfssituatie van de verzoekende partij.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in

Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.e., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat.

De weigering van het verblijfsrecht en aldus de inmenging in het recht op het gezinsleven van de verzoekende partij is disproportioneel ten opzichte van het rechtsbelang dat de overheid inroept ter rechtvaardiging van die inmenging.

Enerzijds is het belang dat de Belgische overheid ter zake heeft (sovereiniteit over de toegang tot het grondgebied voor vreemdelingen) uiterst beperkt omdat de redenen van het gezinsleven van de verzoekende partij, een visum annex machtiging, moeilijk kan worden geweigerd, te meer daar er in hoofde van de verzoekende partij geen redenen van openbare orde of openbare veiligheid inroepbaar zijn.

Anderzijds zou de verplichting om het grondgebied te verlaten inhouden dat de verzoekende partij voor onbepaalde duur van zijn partner dient gescheiden te leven, met de onzekerheid niet te weten wanneer hij opnieuw bij hem kan vertoeven.

Een dergelijke praktijk gaat in tegen alle redelijkheid.

Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij vormt aldus onbetwistbaar een ware gezinscel met zijn partner.

De verzoekende partij werd jarenlang gedoogd op het Belgisch grondgebied, waardoor aan hem de kans werd geboden zijn (gezins)leven alhier uit te bouwen.

De verzoekende partij kreeg de mogelijkheid zijn gezinsleven uit te bouwen, kan opleidingen en taallessen volgen, doch krijgt uiteindelijk te horen dat hij zijn gezinsleven dient stop te zetten.

Aangezien de inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familielevens niet gerechtvaardigd is, is artikel 8 E.V.R.M. wel degelijk geschonden.

Er dient toegevoegd te worden dat, gelet op het feit dat de partner van de verzoekende partij een erkend vluchteling is, waardoor van hem niet kan verwacht worden naar het buitenland te verhuizen teneinde aldaar zijn recht op gezinsleven uit te oefenen.

Er kan verwezen worden naar een arrest van de Raad van State die naar analogie kan toegepast worden

"Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stop, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen"

(Raad van State nr. 58.969, 1 april 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29)

In casu is het duidelijk dat de afweging tussen het doel en de gevolgen enerzijds en de ongemakken, het recht op een gezinsleven anderzijds op een onevenredige wijze is gebeurd.

Is het redelijk en opportuun om de verzoekende partij eerst uit te wijzen naar zijn land van herkomst aangezien het resultaat - de verzoekende partij zal verblijfsrecht krijgen aangezien hij een visum kan verkrijgen teneinde een verklaring tot wettelijke samenwoning af te leggen - toch hetzelfde zal zijn.

Aangezien het resultaat van de aanvraag in se hetzelfde zal zijn, of deze aanvraag nu in België wordt ingediend, of vanuit het land van herkomst, dient des te meer aandacht besteed te worden (aan) het principe van de evenredigheid.

Dat de verzoekende partij zijn homoseksuele geaardheid niet heeft ingeroepen tijdens zijn asielpprocedure, kan hem niet verweten worden. De verzoekende partij is naar België gevlucht omwille van andere persoonlijke redenen, die geen verband houden met zijn geaardheid. De problemen die de verzoekende partij gekend heeft in zijn land van herkomst heeft hij tijdens zijn asielpprocedure uiteengezet. Aangezien de verzoekende partij niet omwille van zijn geaardheid gevlucht is, heeft hij zijn geaardheid niet ingeroepen tijdens zijn eerste asielpprocedure. Ook heeft de verzoekende partij een bepaalde terughoudendheid teneinde te praten over zijn geaardheid, aangezien dit in Pakistan maatschappelijk niet aanvaard wordt. Nu dat de verzoekende partij dreigt teruggestuurd te worden naar Pakistan, vreest de verzoekende partij dat hij in Pakistan problemen zal kennen omwille van zijn homoseksuele geaardheid, dewelke hij alhier reeds geruime tijd op een vrije wijze heeft mogen beleven.

Aangezien de onontvankelijkheidsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken tegen alle redelijkheid ingaat en een schending uitmaakt van artikel 8 E.V.R.M., is tevens het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering - bijlage 13septies - eveneens behept met dezelfde onredelijkheid en onwettigheid.

De bestreden beslissingen dienen dan ook vernietigd te worden."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007 , nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van die bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat elementen van integratie behoren tot de gegrondheidsfase van het onderzoek in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat de asielpprocedure niet onredelijk lang heeft geduurd en dat verzoeker bij gebrek aan persoonlijke stukken zijn homoseksuele relatie niet heeft aangetoond. Verweerder concludeert dat de aangevoerde elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard en dat er onvoldoende elementen zijn voorgelegd teneinde een schending van artikel 3 of van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker maakt wat betreft de eerste bestreden beslissing geen schending aannemelijk van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, noch van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aangeeft dat hij het niet eens is met de beoordeling gemaakt door verweerder, daar hij meent dat ten onrechte de gezinsrealiteit - duurzame relatie met een erkend vluchteling - en de

integratie niet als buitengewone omstandigheden worden aanvaard, voert hij duidelijk de schending van de materiële motiveringsplicht aan in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag niet ontvankelijk is. Zo wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling gemaakt door de gemachtigde van de staatssecretaris kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Zoals reeds werd gesteld komt het niet aan de Raad toe om zich in de plaats te stellen van het bestuur wat de beoordeling van de aanvraag betreft. De Raad kan enkel nagaan of verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of ze deze gegevens correct heeft beoordeeld en of ze niet tot een kennelijk onredelijke beslissing is gekomen.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, acht de Raad deze beoordeling niet kennelijk onredelijk daar elementen die wijzen op een duurzame lokale verankering in België inderdaad eerder elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag kunnen rechtvaardigen als het elementen zouden zijn die aantonen waarom het voor verzoeker bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst teneinde daar een aanvraag in te dienen. Zo heeft de Raad van State in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 onder meer het volgende gesteld: *“dat vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd; dat de “buitengewone omstandigheden” in het oude artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, er niet toe strekken te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar er toe strekken te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend; dat “buitengewone omstandigheden”, in de zin van het vroegere artikel 9, derde lid, omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken; dat een aanvraag, ingediend met toepassing van het vroegere artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vanwege de overheid een dubbel onderzoek vereiste; dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de*

betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend; dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip "buitengewone omstandigheden"; dat de minister dit begrip zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat als volgt toelichtte:

"Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». Wel wordt bepaald dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan invoeren. Louter dilatoire verzoeken zullen dus sneller kunnen geweigerd worden. Dit zal de administratie meer ruimte geven om de gegronde aanvragen binnen een kortere termijn te onderzoeken."; (Parl. St. Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Parl. St. Senaat, 2005-2006, 3-1786/3, 5-6.) dat trouwens het begrip "buitengewone omstandigheden" nog verder beperkt wordt door artikel 9bis, § 2, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat een hele reeks elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, namelijk die elementen die al in vorige of andere procedures zijn ingeroepen; dat het de bedoeling van deze bepaling was "opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridische verantwoorde wijze ontmoedigen" (Memorie van toelichting, Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, 33); dat ook ná de wetswijziging van 15 september 2006 door de verwerende partij werd benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 4 juli 2007)); dat de aangevochten instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België, als buitengewone omstandigheden kwalificeert, terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland, wordt ingediend;" Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij meent dat verweerder geen algemene uitspraak kan doen aangaande het feit dat elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. Verzoeker laat bovendien na uiteen te zetten waarom de ingeroepen elementen van integratie in casu wel een buitengewone omstandigheid zouden uitmaken. Met zijn vrij algemeen betoog toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing behept zou zijn met een onwettigheid.

Wat betreft de feitelijke relatie die verzoeker heeft met een homoseksuele man, stelt verweerder dat verzoeker deze relatie niet met persoonlijke bewijzen heeft aangetoond, zodat deze relatie niet als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. Verzoeker meent dat aangezien hij de heer Z.N, als zijn partner in de machtigingsaanvraag had vermeld, het aan verweerder was om deze relatie te verifiëren. Hij meent hierin een onzorgvuldigheid van verweerder te kunnen zien. De Raad stelt vast dat bij de machtigingsaanvraag van 14 augustus 2012 geen enkel stuk werd gevoegd ter staving van de feitelijke relatie, noch een bewijs van de verblijfsstatus van deze man, met name de erkenning van de partner als vluchteling. De Raad wijst erop dat in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de bewijslast duidelijk bij de verzoeker ligt daar deze eventuele machtiging een gunstmaatregel betreft. Het is dan ook veeleer onzorgvuldig van

verzoeker het bewijs van erkenning van de partner van verzoeker pas voor te leggen na de eerste bestreden beslissing, als bijlage bij het verzoekschrift tegen deze eerste bestreden beslissing. De Raad dient zich bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht van de beslissing in het kader van het annulatiecontentieux te plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*). Het louter vermelden van een naam van een vermeende partner zonder verdere verifieerbare gegevens toont geenszins aan dat er daadwerkelijk sprake is van een relatie. Bovendien kunnen verschillende personen dezelfde naam dragen, zodat het voor verweerder, in zoverre het al tot zijn taak zou behoren, *quod non*, hoegenaamd onmogelijk is om op basis van een loutere naam te achterhalen welke persoon bedoeld wordt. Verder ziet de Raad niet in hoe het hebben van een partner het voor verzoeker onmogelijk maakt om zich tijdelijk naar zijn land van herkomst te begeven om aldaar een aanvraag in te dienen, zodat de Raad besluit dat, met de elementen die op het ogenblik van de eerste bestreden beslissing voorlagen, verweerder niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen dat het gezinsleven van verzoeker met de heer Z.N. onafdoende was aangetoond om als buitengewone omstandigheid te worden beschouwd. Nogmaals dient aangestipt te worden dat het begrip 'buitengewone omstandigheden' restrictief dient toegepast te worden daar het een uitzonderingssituatie is. Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De kritiek gegrond op het redelijkheidsbeginsel valt samen met de kritiek die geuit werd bij de schending van de materiële motiveringsplicht, zodat kan verwezen worden naar het bovenstaande en ook geen schending van het redelijkheidsbeginsel kan worden aangenomen ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

Verzoeker meent bovendien dat de weigering van het verblijfsrecht een inmenging uitmaakt op het gezinsleven van verzoeker, die disproportioneel is ten opzichte van het rechtsbelang dat de overheid inroept ter rechtvaardiging van die inmenging. Daar, zoals ook door verweerder gemotiveerd werd in de bestreden beslissing, was het gezinsleven op het ogenblik van de bestreden beslissing niet afdoende aangetoond. Bijgevolg kan verzoekers betoog aangaande de disproportionele inmenging niet worden gevolgd. Opdat er van een inmenging sprake kan zijn, dient eerst vast te staan dat er sprake is van een gezinsleven. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

In het laatste onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."
Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM."*

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Zoals eerder aangegeven, schoot verzoeker tekort in het aannemelijk maken van deze effectief beleefde gezinssituatie met een vreemdeling met legaal verblijf door pas bij onderhavig verzoekschrift een stuk toe te voegen aangaande diens partner en het feit dat hij erkend is als vluchteling in België. Verzoeker kan dus niet gevolgd worden waar hij stelt dat hij op het ogenblik van de bestreden beslissing onbetwistbaar een ware gezinscel vormde met zijn partner.

Daar verzoeker dus niet aannemelijk maakte op dat ogenblik binnen het toepassingsgebied te vallen van artikel 8, eerste lid van het EVRM, dienen de voorwaarden vervat in het tweede lid, met name de legaliteitstoets, de legitimiteitstoets en de proportionaliteitstoets niet te worden onderzocht.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van State, weze het opgemerkt dat dit arrest betrekking heeft op de situatie van een uitvoering van een verwijderingsmaatregel en op de situatie waarin is voldaan aan het bestaan van een onder artikel 8, eerste lid van het EVRM privé- of gezinsleven. Het weze herhaald dat *in casu* het gezinsleven niet op afdoende wijze werd aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Verzoeker heeft in diens aanvraag om machtiging tot verblijf wel aangehaald dat hij homoseksueel is en heeft ook een schending van artikel 3 van het EVRM aangehaald, maar bij de bespreking van dit artikel enkel gewezen op het feit dat verzoeker Nederlands spreekt, ingeburgerd is, nog een hangende asielprocedure heeft en een stabiele homoseksuele relatie heeft met een erkend vluchteling. Zoals verweerder in de eerste bestreden beslissing terecht opmerkt, heeft verzoeker daarbij dus nagelaten zijn vrees voor foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling met enig begin van bewijs te staven of op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van de aangehaalde bepalingen aannemelijk.

Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekers verklaring weinig geloofwaardig overkomt daar hij zelf aangeeft dat hij niet gevlucht is en geen problemen kende in Pakistan omwille van zijn seksuele geaardheid. Aangezien hij in het verleden nooit problemen heeft gekend om deze redenen is het de Raad niet duidelijk waarom hij nu ineens wel problemen zou ondervinden. Waar verzoeker aanhaalt dat hij tijdens zijn eerste asielprocedure zijn homoseksuele geaardheid niet heeft ingeroepen daar hij gevlucht is om andere redenen, maar dat hij nu wel in Pakistan problemen vreest omwille van diens homoseksuele geaardheid, meent de Raad dat het verzoeker vrijstaat op deze grond een nieuwe asielaanvraag in te dienen.

De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, dat de materiële motiveringsplicht zou zijn geschonden of dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,
De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.
De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU